

Plácido

(1961, Luis García Berlanga)

Liefdadigheid bereikt een hoogtepunt met Kerstmis, als een complete optocht aan armelui wordt geïmporteerd en met chique diners barmhartigheid van de rijken wordt bewezen. Tevens wordt een trein vol actrices binnengehaald, waarna ze worden geveild ter begeleidend entertainment. Op deze wijze samengevat zou Oscargenomineerd *Plácido* de indruk kunnen wekken dat het een bijtend cynisch werkje is, maar daarvoor zijn lol en luchtigheid te overdadig aanwezig. Het verhaal mist zijn doel echter niet: de elite komt arrogant en egoïstisch uit de bus. En de media smullen ervan.

Temidden van alle drukte probeert de sympathieke Plácido een rekening te betalen, maar dat lijkt met de beste wil van de wereld onmogelijk. Hij is de klassieke brave borst tussen blaaskaken, een beproefd concept dat op momenten prettig doet denken aan het beste van Frank Capra, echter zonder overdaad aan sentiment. *Plácido* is grappig en energiek, het extreem hoge tempo doet zelfs slapstick vermoeden, maar ook kolder blijft achterwege. Het is vooral een fascinerende demonstratie van regisseurtalent: ogenschijnlijk lopen tig personages chaotisch door elkaar heen, met een eindeloze reeks dialogen. Vervolgens gaat er een deur open, aan de andere kant blijkt het al net zo ogenschijnlijk wanordelijk te zijn. Timing van acteurs is dus constant van een zeer hoog niveau. Het extreem hoge tempo zal menigeen die Spaans niet als moedertaal heeft regelmatig doen duizelen, ook de ondertiteling houdt het nauwelijks bij.

Charme van uiteraard met name de hoofdpersoon, met zijn karretje met een vallende ster bovenop, valt echter niet te missen, al doet ook hij het geen moment rustig aan. Tevens aandoenlijk is een arm oud vrouwtje dat weduwe vreest en dreigt te worden. Tegen dergelijk verdriet helpt helaas geen maaltijd, maar toch misschien wel een béétje. Een andere memorabele minderbedeelde is langzaam dronken aan het worden, dan raakt de lol van het doneren er ook wel vanaf. Goede bedoelingen worden zo constant enigszins op de hak genomen, doch nooit genádeloos onderuit geschoffeld. Het vermoedelijke uitgangspunt, kritiek of nuance, blijkt tijdens de film eigenlijk nog nauwelijks, alle aandacht is nodig om de rappe sociale ontwikkelingen een beetje bij te houden.

Menno Peeters, 27 oktober 2010

speelduur:
87 min.

cast:
Cassen – Plácido Alonso
José Luis López Vázquez – Gabino
Elvira Quintillá – Emilia
Manuel Alexandre – Julián Alonso

script:
Rafael Azcona
Luis García Berlanga

cinematografie:
Francisco Sempere

muziek:
Miguel Asins Arbó

